

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det sidste punkt om, hvorvidt kvaliteten skal være i orden, tror jeg ikke, der er nogen uenighed om. Selvfølgelig skal kvaliteten være i orden, hvis det er sådan, at man tilbyder en uddannelse, men problemet er jo, hvad det er, som eventuelt har ført til, at der er sket en sænkning, hvis der er sket en sænkning på de videregående uddannelser.

Dér synes jeg ikke, at fru Lene Espersen har fat i nøglen, for problemet er jo, at man har haft et taxametersystem, hvor det er sådan, at man har haft travlt med at få de studerende pisket igennem systemet frem for at få fat i det, der er nøglen i de videregående uddannelser. Det er fordybelsen og muligheden for fordybelsen, som også nogle gange kan tage lidt længere tid end den normerede studietid. Det er et meget vigtigt punkt.

Og faktisk er det sådan – selv om fru Lene Espersen ikke mener det – at de videregående uddannelser har pligt til at tilpasse sig til de studerende, bl.a. i den forståelse, at de professorer og lærere, der er på universiteterne og de videregående uddannelser i dag, alle sammen er kommet ind på et tidspunkt, hvor der ikke var adgangsbegrænsning. De er kommet ind, og det ved vi, med snit på 6,5 og 7,0 og hvad ved jeg, og de sidder på hele systemet og brokker sig over, at nu falder kvaliteten.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Det kan nok ikke komme som en stor overraskelse for mange i salen, at Det Konservative Folkeparti ikke er enige med Enhedslisten i de synspunkter, som hr. Bruno Jerup her giver udtryk for.

Vi mener ikke, det kan være universiteternes opgave at tilpasse sig efter de studerendes mere eller mindre manglende viden på nogle områder. Det må da være et minimumskrav, at de studerende er klar til at starte på en universitetsuddannelse, når de starter på deres drømmestudium, og det er ikke universitetets opgave lige pludselig at begynde at agere en slags 4.-års gymnasium.

De tanker vil jeg godt afvise totalt.

Aage Frandsen (SF):

SF ønsker principielt, at adgangsbegrænsningen til de videregående uddannelser afskaffes. Vi har derfor også deltaget i en række forlig og

aftaler i slutningen af 1980'erne og her i 1990'erne om at udvide uddannelseskapa-
citeten. Og vi har også konstateret med tilfredshed, at der er fri adgang til ganske mange uddannelser i dag, men der er efter vores opfattelse fortsat for mange, som afvises hver sommer, og vi har da også gentagne gange foreslået, at man skulle udvide kapaciteten ud over det, der er sket.

Vi har konkret foreslået, at man over en 3-årig periode forøger antallet af pladser med 9.000 i alt. Desværre er forslagene altså afvist – også af regeringen, og det til trods for at regeringens egen budgetredogørelse, der kom i foråret, peger på forskellige udviklingsmuligheder, hvor der også lægges op til, at antallet af uddannelsespladser bør forøges. Det interessante er, at man har et minimumsscenario, der indeholder flere uddannelsespladser, og så også et maksimumsscenario, der stort set svarer til det, som vi har foreslået fra SF's side.

Når jeg hører ministeren i dag og efter referat af det, ministeren sagde i går på en konference, forstår jeg det sådan, at ministeren også er indstillet på, at der bør være flere uddannelsespladser. Det er så et spørgsmål, om det er alle ministre, der er enige i, at der er mulighed for tilsvarende flere uddannelsespladser.

Sagen er, at det både for de unge og for samfundet er afgørende, at enhver, der ønsker at dygtiggøre sig, også får mulighed for det. Vi ved jo, at kvalifikationskravene på arbejdsmarkedet er stigende, og at de mennesker, der er uden uddannelse, vil have meget svært ved at få et job og klare sig selv. Arbejdsløsheden er også større hos de mennesker, der ikke får uddannelse. Derfor er det en skamlet på vores samfund, at der fortsat afvises så mange unge, som det er tilfældet.

Jeg vil godt for en ordens skyld præcisere, at når vi taler om, at vi principielt er tilhængere af, at adgangsbegrænsningen afskaffes, betyder det ikke, at den uddannelsessøgende bare totalt frit skal kunne vælge uddannelsessted og uddannelsesfag. Jeg vil godt præcisere, at vi ikke betragter det, som om en uddannelsessøgende er afvist, hvis den pågældende ikke kan komme ind på en bestemt institution i en bestemt by, når der er ledige pladser andre steder inden for samme fag.

Der er en tendens til, at uddannelsessøgende især koncentrerer sig om de store byer, specielt København og Århus. Det er selvfølgelig deres ret, men det er ikke samfundets problem, at en